

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 706/2020
11.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Миленко Чеперковић адвокат из ..., против тужених - противтужила ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Витомир Благојевић адвокат из ..., ради повраћаја непокретности и ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца – противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4167/18 од 23.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца – противтуженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4167/18 од 23.08.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца – противтуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4167/18 од 23.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Врњачкој Бањи П 326/17 од 15.03.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца – противтуженог, којим је тражио да се обавезу тужене – противтужиле да му предају у својину и државину део катастарске парцеле .. КО ..., која је уписана у лист непокретности .. КО ... у укупној површини од 3 ара 43 м², у мерама и границама ближе описаним у изреци пресуде, као неоснован. Ставом другим изреке, усвојен је противтужбени захтев тужених – противтужила и утврђено је према тужиоцу – противтуженом да су тужене – противтужиле власнице и то АА на ½ идеалну, ББ на ¼ идеалну и ВВ на ¼ идеалну, кп.бр. .. КО ... у површини од 3 ара 43 м², у мерама и границама ближе описаним у овом ставу изреке, што је тужилац – противтужени дужан признати и омогућити туженим – противтужилама да своје право својине укњиже у катастар непокретности. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац противтужени да туженим – противтужилама на име трошкова парничног поступка исплати износ од 201.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4167/18 од 23.08.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца – противтуженог и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Врњачкој Бањи П 326/17 од 15.03.2018.

године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца – противтуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене пресуде донете у другом степену, тужилац – противтужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца – противтуженог, у смислу одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/2014 и 87/2018, у даљем тексту ЗПП).

У овом спору, по оцени Врховног касационог суда, нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана која би требало размотрити. Уз ревизију нису достављене правноснажне пресуде којима је на другачији начин одлучено у истим или битно истоветним чињенично правним споровима, што би оправдавало одлучивање ради уједначавања судске праксе. Коначно, нема ни потребе за новим тумачењем права које је примењено у овом спору.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 10.06.2013. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 50.000,00 динара. На дан подношења тужбе 1 евро је према средњем курсу Народне банке Србије износио 114,3579 динара, па вредност предмета спора побијаног дела представља динарску противвредност од 437,22 евра. Првостепена пресуда донета је 15.03.2018. године, а другостепена пресуда је донета 23.08.2019. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправака
управитељ писарнице
Марина Антонић**